

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černý, Ph.D. v právní věci **žalobce: J. V.**, bytem „X“, proti **žalovanému: Krajskému úřadu Ústeckého kraje, odbor správních činností a krajský živnostenský úřad**, se sídlem Ústí nad Labem, Velká Hradební 3118/48, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21.1.2011, č.j. 102/SČaKŽÚ/2011-3,

t a k t o :**I. Žaloba se zamítá.****II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.****O d ů v o d n ě n í :**

Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 31.1.2011, č.j. 102/SČaKŽÚ/2011-3, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a rozhodnutí Města Varnsdorf, komise k projednávání přestupků (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 9.12.2010, č.j. OSA/17921-10/645-10/NechA, bylo potvrzeno. Tímto rozhodnutím ze dne 9.12.2010 byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku proti veřejnému pořádku podle ustanovení § 47b odst. 1 písm. d) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), kterého se dopustil tím, že v době od 4.8.2010 do 7.9.2010 neudržoval čistotu a pořádek na pozemcích ve svém vlastnictví mezi třídou 5. května a ulicí Rumburskou ve Varnsdorfu, a tím narušoval vzhled obce. Na výše uvedených pozemcích se v uvedené době nacházel volně poházený odpad, jako například sklo, textil, papír, plastové předměty, pneumatiky atd., který se působením větru dostával na přilehlé pozemky a komunikace. Za toto jednání byla žalobci v souladu s ustanovením § 47b odst. 2 zákona o přestupcích s přihlédnutím k ustanovení § 12 odst. 1 zákona o přestupcích uložena pokuta ve výši 3.000,- Kč a podle ustanovení § 79 odst.

1 zákona o přestupcích mu byla uložena povinnost uhradit náklady řízení o přestupku ve výši 1.000,- Kč.

Žalobce v žalobě uvedl, že se žalovaný nezabýval vadami řízení ve věci doručení výzvy odboru životního prostředí Městského úřadu města Varnsdorf (dále jen „OŽP“), která byla žalobci doručena až dne 30.11.2010 při místním šetření. V těchto dnech již probíhal na základě dohody s vlastníkem stavebního materiálu stavby dočasné a starostou města Varnsdorf odvoz materiálu z pozemku. Žalobce podal ústní námitku o neplatnosti doručení v okamžiku šetření přestupku. Jelikož na tuto skutečnost žalovaný nereagoval, podal žalobce písemně žádost o vydání neúčinnosti doručení OŽP ve Varnsdorfu. Výzva za narušení vzhledu obce nebyla doručována dle zákona č. 500/2004 Sb., správní řádu (dále jen „správní řád“) a nemohla být považována za doručenou desátým dnem od jejího oznámení.

Dále žalobce namítl, že správní orgán I. stupně již za tuto věc pokutu uložil, tudíž nelze trestat za ten samý přestupek vícekrát.

Dále žalobce namítl, že se nemohlo jednat o narušení vzhledu dle § 47b zákona o přestupcích, neboť tyto pozůstatky stavby dočasné byly na pozemku dle územního plánu určeném pro výstavbu. Na pozemek č. 604 je vydáno platné územní rozhodnutí ze dne 21.9.2009 a materiál měl být použit na tuto stavbu. Jedná se o zpevněné plochy, kde byl materiál umístěn. Žalovaný ve svém rozhodnutí nesprávně posoudil výklad zákona, neboť se nejednalo o založení černé skládky, ani neposekání pozemku. Jednalo se o zůstatky stavby dočasné, o čemž správní orgán 1. stupně věděl z předchozích řízení.

Dále žalobce uvedl, že vzhledem k tomu, že stavební úřad ve Varnsdorfu zamítl vydání stavebního povolení na oplocení pozemku, nemohl vlastník zabránit pohybu cizích osob, které materiál rozkrádaly a přitom činily nepořádek z rozbalených kartonů a rozbíjených oken. Žalobce pozemky pravidelně poklízel, aby se materiál nedostal mimo zpevněné plochy. Ze záznamů Městské policie Varnsdorf vyplývá, že žalobce opakovaně hlásil neoprávněný vstup cizích osob na pozemky.

Žalobce namítl, že dle vyjádření žalovaného se jednalo o neestetický vzhled. Je možné ukládat pouze pokutu za neudržování pozemku (sekání trávy nebo zřizování neoprávněné skládky). V daném případě se jednalo o zbytky stavby dočasné, se kterými nebyl žalobce oprávněn manipulovat, o čemž žalovaný věděl a přesto vydal žalobou napadené rozhodnutí.

OŽP měl být dle správního řádu zařazen mezi účastníky řízení a mezi účastníky měl být také zařazen majitel stavby dočasné, který nechal část materiálu ze stavby na pozemku p.č. 604. Tím došlo k porušení § 72 písm. d) zákona o přestupcích. Vzhledem k tomu, že uvedené námitce žalovaný neporozuměl, jak plyne z jeho rozhodnutí, měl vyzvat žalobce k vyjádření.

Žalobce uvedl, že v rozhodnutí správního orgánu I. stupně je stanoveno obecně, že se jedná o pozemky mezi třídou 5. května a ulicí Rumburská ve Varnsdorfu. Mezi těmito ulicemi žalobce vlastní několik pozemků a zbytky stavby dočasné byly pouze na pozemku č. 604 a nikoliv na všech pozemcích ve vlastnictví žalobce, které má mezi výše uvedenými ulicemi a na kterých se stavební materiál nenacházel. Žalovaný porušil zákon o přestupcích, neboť v rozhodnutí neuvedl, kdy, kde a v jakém období byl přestupek spáchán.

Dále žalobce namítl, že žalovaný ví, že přestupek byl již spáchán v listopadu 2008, a proto ho nelze sankcionovat až v listopadu 2010.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí a uvedl, že námitkou týkající se doručení výzvy OŽP se žalovaný zabýval v odvolacím řízení. Otázka doručení této výzvy nemá na posouzení přestupku žádný vliv. Dále uvedl, že se nejedná o ten samý přestupek, ale o přestupek spáchaný v době od 4. 8. 2010 do 7. 9. 2010. Nejedná se tedy o potrestání v té samé věci. Předchozí pokuta byla žalobci uložena za přestupek spáchaný v době od 9. 9. 2009 do 19. 10. 2009. Dále žalovaný uvedl, že narušení vzhledu obce bylo doloženo pořízenou fotodokumentací a výpovědí svědka. Tvzení žalobce o tom, že mělo jít o materiál určený pro stavbu, popřípadě o pozůstatky stavby dočasné, je irelevantní, neboť ani v takovém případě není žalobce jako vlastník pozemku zproštěn povinnosti udržovat na svém pozemku čistotu a pořádek tak, aby nedocházelo k narušování vzhledu obce. Tuto povinnost má vlastník bez ohledu na to, zda znečištění pozemku způsobil on sám nebo jiná osoba. Před vydáním rozhodnutí měl žalobce možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí.

V následně učiněné replice žalobce uvedl, že v případě narušení vzhledu obce je povinností OŽP upozornit majitele pozemku, že došlo k narušení vzhledu obce a dát majiteli možnost takový stav odstranit. Žalobce již při jednání před přestupkovou komisí uvedl, že mu taková výzva doručena nebyla. Teprve poté je možné zahájit přestupkové řízení. Dále žalobce zopakoval všechna tvrzení, která již uvedl v žalobě, dále konstatoval, že před vydáním rozhodnutí žalovaného tento nepoučil účastníky řízení podle § 36 odst. 3 správního řádu o možnosti seznámit se s podklady pro rozhodnutí.

Dále žalobce zaslal soudu přípis ze dne 17.12.2012 ve kterém uvedl, že OŽP je ve věci opomenutým účastníkem řízení a dotčeným orgánem a tomuto mělo být rozhodnutí také doručováno. Dalším opomenutým účastníkem je i majitel stavby dočasné, kterého ve svém dopise pro OŽP žalobce označil, neboť v zákoně o přestupcích není definováno, že se tohoto přestupku může dopustit jen vlastník pozemku. Přestupková komise měla určit termín k odstranění závadného stavu dle správního řádu. Odvolací orgán se nezabýval skutečností, že pozemek parc.č.604 je veden jako zbořeniště, kde se předpokládá, že na pozemku určeném k tomuto využití mohou být zbytky staveb. Dále žalobce vyjádřil nesouhlas s tím, že není nutné pozemky vytýčit. Bylo nutné prokázat, kde se v době, kdy byl přestupek údajně spáchan, nepořádek roznášený větrem nacházel. Žalobce každých čtrnáct dní pověřil zaměstnance své firmy, aby nepořádek uklidili. K tomuto tvrzení navrhl žalobce důkaz výsledkem D. P.. Dále uvedl, že nepořádek zanechávali na pozemcích žalobce účastníci akcí v blízkém pivovaru. K tomu odkázal na dříve předložené úřední záznam ze dne 30.4.2011, č.j. KRPU-45495-1/ČJ-2011-040218, úřední záznam ze dne 15.5.2011, č.j. KRPU-13427-1/TC-2011-040218 a písemný záznam hlášení městské policii, jenž je v tzv. svodce městské policie Varnsdorf, který je k dispozici na vyžádání soudu. Žalobce dále uvedl, že úřední záznam, v němž je zachyceno vysvětlení osoby získané před zahájením řízení, neslouží jako důkazní prostředek, ale jen jako podklad k úvaze. Přestupková komise vycházela z úředního záznamu a svědecké výpovědi zaměstnance OŽP, který nemůže být považován za nezávislého svědka. Dále má žalobce za to, že před vydáním rozhodnutí žalovaného měl být podle § 36 odst. 3 správního řádu vyzván k vyjádření se k podkladům rozhodnutí. Odvolací orgán se dostatečně nezabýval nově navrženými důkazy a pouze konstatoval, že přestupek dlouhodobě trvá. Další pochybení spatřoval v tom, že přestupková komise neprovedla před vydáním rozhodnutí dostatečné zjištění skutkového stavu věci, dále má za to, že v době projednávání přestupku již byly zbytky stavby ze zbořeniště odstraněny, a proto nebyla naplněna skutková podstata přestupku. I přesto, že Nejvyšší správní soud neakceptoval neúčinnost doručení, má za to, že bylo porušeno ustanovení § 24 správního řádu. Závěrem konstatoval, že došlo k procesní

chybě, když sama přestupková komise neprovedla místní šetření ani nezjistila skutečný stav věci. Dále došlo i k porušení ustanovení § 50 odst. 3 správního řádu, neboť nebyly zjištěny všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i neprospěch toho, komu má být povinnost uložena.

Žalobce při jednání k dotazu soudu na obsah písemného záznamu hlášení městské policie, který byl navržen jako důkaz, uvedl, že účastníci akcí blízkého pivovaru dělali na jeho pozemku nepořádek, parkovali tam, což zadokumentovala právě městská policie a z tohoto důvodu chtěl opatřit záznam o těchto skutečnostech. Hlášení městské policie provedl dvakrát osobně žalobce a dvakrát jeho zaměstnanci. K prokázání těchto skutečností má sloužit i výsledek D. P., který předmětný pozemek uklízel. Žalobce dělal vše pro to, aby udržoval pořádek, přičemž vlivem působení větru docházelo k přemísťování odpadu. Kontrola OŽP proběhla na místě jen dvakrát a její zjištění mohla být ovlivněna právě působením větru. Žalobce má stále za to, že měly být vytyčeny pozemky, čímž by se dalo prokázat, zda se odpad nacházel na jeho pozemcích nebo na pozemcích sousedních, které měly v předmětné době stejný vzhled jako pozemky žalobce. Vlastníkům těchto sousedících pozemků však pokuty uloženy nebyly. K zadokumentování stavu pozemku způsobeného jinými osobami kontaktoval žalobce Policii ČR a úřední záznamy o podání vysvětlení přiložil jako důkaz ke svému podání. Problém s vjezdem cizích osob a znečišťování jeho pozemku, poté co mu bylo stavebním úřadem nepovoleno oplocení pozemku, vyřešil tak, že na pozemek umístil betonové panely, aby zabránil vstupu a vjezdu cizích osob. Dále zopakoval dosavadní námitky ve věci.

K dotazu soudu, ze kterého období měly být hlášení městské policie, žalobce uvedl, že tato hlášení byla učiněna v době, kdy měl být přestupek spáchán. Jednalo se o letní období, kdy se konaly akce v místním pivovaru.

K dotazu soudu, zda žalobce ví, jak bylo s jeho hlášením naloženo, uvedl, že účastníkům těchto akcí bylo pouze domluveno ze strany městské policie a nebyla jim uložena žádná sankce i přesto, že někteří parkovali na zákazu zastavení.

K dotazu soudu, kdy byly panely umístěny, žalobce uvedl, že to bylo právě v době, kdy byl postihován za přestupky. Panely musejí být umístěny po obvodu celého pozemku, což situaci nakonec vyřešilo a na jeho pozemek již není možný přístup.

Pověřený pracovník žalovaného k vyjádření žalobce uvedl, že považuje za novou námitku to, že měly mít i ostatní pozemky závadný vzhled a k této námitce by nemělo být přihlíženo. Skutkový stav byl doložen dostatečně místním šetřením, výsledkem pracovníka odboru životního prostředí a fotografiemi. Na pozemku žalobce nebyly pouze papírky a kelímky, ale věci tam umístěné měly charakter černé skládky. OŽP je pouze organizační jednotkou městského úřadu a proto nemohl být účastníkem řízení. V podrobnostech odkázal na dosavadní vyjádření žalovaného a navrhl zamítnutí žaloby.

Na to reagoval žalobce vyjádřením, že nebyl pokutován za umístění stavebního materiálu, neboť ten byl jiného vlastníka, se kterým bylo rovněž vedeno řízení, ale byl pokutován za umístění kelímky, pytle, textil a pneumatiky. Dále uvedl, že nebyla stanovena koncentrace řízení a proto může navrhopat nové skutečnosti. Organizační řád města upravuje povinnost odboru životního prostředí a v této oblasti nebyla tak založena příslušnost přestupkové komise. Z tohoto důvodu také odbor životního prostředí ukládal povinnost odstranit závadný stav. Pneumatiky se na pozemek žalobce dostaly tak, že si bez jeho svolení někdo pořádal na jeho pozemku závody autíček a po jejich realizaci tam pneumatiky zanechal. Pozemek byl

v závadném stavu asi deset let, ale až poté, co ho koupil žalobce, byl za jeho stav pokutován. Na podporu svých tvrzení předložil organizační řád Městského úřadu Varnsdorf, kterým byl při jednání soudu dne 14.1.2013 proveden důkaz.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s.ř.s.. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Předně je nutno uvést, že soud ve věci již jednou rozhodoval, a to rozsudkem ze dne 7.9.2011, č.j. 16 A 2/2011-32, kterým žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení s odůvodněním, že správní orgán I. stupně vycházel při vydání rozhodnutí z nedostatečně zjištěných skutečností. Rozhodnutí co do označení místa spáchání přestupku je nejednoznačné a neurčité a že výzva k odstranění narušeného vzhledu obce, která předcházela přestupkovému řízení, nebyla žalobci řádně doručena.

Ke kasační stížnosti žalovaného Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 19.7.2012, č.j. 1 As 137/2011-56, uvedený rozsudek krajského soudu zrušil a vrátil věc tomuto soudu k dalšímu řízení. V odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že doručení předmětné výzvy žalobci není v žádném případě podmínkou vedení řízení o přestupku podle § 47b odst. 1 písm. d) zákona o přestupcích a žalobce mohl být uznán vinným spácháním tohoto přestupku, aniž by předtím podobnou výzvu obdržel. Nejvyšší správní soud dodal, že nesdílí ani názor, že by výzva nebyla žalobci platně doručena a svůj právní názor podrobně odůvodnil. Nejvyšší správní soud dále vyslovil i nesouhlas s názorem krajského soudu, že by bylo ve výroku správního rozhodnutí nedostatečně přesně označeno místo spáchání přestupku, když jej správní orgán označil jako „*pozemky ve vlastnictví žalobce mezi třídou 5. května a ulicí Rumburskou ve Varnsdorfu*“. Žalobce zejména správnímu orgánu vytýkal, že pozemky nenechal vytýčit. K tomu Nejvyšší správní soud konstatoval, že již z rozsudku ze dne 27.6.2007, č.j. 5 As 21/2007 - 99, vyplynulo, že pozemek pro účely přestupkového řízení není potřeba vytyčovat, aby tím správní orgán učinil zadost požadavku na přesné označení místa spáchání přestupku. Výše uvedená formulace ve výroku správního rozhodnutí naopak ob stojí i v uvedené podobě a dostatečně přesně určuje místo spáchání přestupku. Zcela přesné označení parcelních čísel pozemků pak vyplývá ze správního spisu a ostatních písemností, které žalobce v rámci přestupkového řízení obdržel. Místo spáchání přestupku zachycují i fotografie, které jsou součástí správního spisu. Na rozdíl od krajského soudu neshledal Nejvyšší správní soud rozhodnutí stěžovatele nezákonné ani z důvodu nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Závěry o skutkovém stavu jsou ve správním spise dostatečně doloženy jednak třemi fotografiemi, které se vztahují k době, kdy nezákonný stav trval, jednak svědeckou výpovědí pracovníka OŽP a rovněž zápisem z provedeného místního šetření, které proběhlo dne 7.9.2010.

Podle § 110 odst. 4 s.ř.s. je soud v dalším řízení vázán shora uvedeným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

Soud tedy s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 1 As 137/2011-56 konstatuje, že doručení předmětné výzvy ze dne 4.8.2010, č.j. MUVA 14868/2010, není podstatné pro právní kvalifikaci jednání jako přestupku proti veřejnému pořádku podle § 47b odst. 1 písm. d) zákona o přestupcích, kterého se dopustí ten, kdo neudrží čistotu a pořádek na svém nebo jím užívaném pozemku tak, že naruší vzhled obce. Jak vyplývá z uvedeného ustanovení, není předchozí výzva správního orgánu pachateli tohoto přestupku nutnou náležitostí k tomu, aby mohlo být jednání kvalifikováno jako přestupek.

Z uvedeného ustanovení § 47b odst. 1 písm. d) zákona o přestupcích nepřímo vyplývá povinnost v daném případě vlastníka pozemku udržovat čistotu a pořádek na svém pozemku tak, aby nebyl narušován vzhled obce. Žalobce by se uvedeného přestupku nedopustil, kdyby bylo prokázáno, že na svém pozemku čistotu a pořádek udržoval, avšak to v daném případě prokázáno nebylo. Jak uvedl Nejvyšší správní soud, skutkový stav, tak jak byl zjištěn a popsán správním orgánem I. stupně v jeho rozhodnutí ze dne 9.12.2010, je ve spise řádně zadokumentován, přičemž počátek spáchání přestupku dne 4.8.2010 je prokázán svědectvím M. Š., a konec protiprávního stavu, za který byl žalobce sankcionován, je ohraničen místním šetřením OŽP ze dne 7.9.2010, na jehož základě byl dán podnět k zahájení správního řízení podle § 67 odst. 2 zákona o přestupcích. Trvání uvedeného protiprávního stavu nejen v rozhodném období je doloženo dalšími fotografiemi založenými ve spise, přičemž k úklidu pozemku došlo až v průběhu listopadu 2010. Uvedené neznámá, že by se žalobce nemohl téhož přestupku dopustit i v jiném období např. v roce 2008, ale toto jednání není předmětem tohoto soudního i jemu předcházejícího přestupkového řízení.

K tvrzením žalobce, že se o předmětné pozemky stará, poklízí je a nepořádek na pozemcích zanechávají třetí osoby, neboť nebylo žalobci vydáno stavební povolení k oplocení pozemků, a tvrzení žalobce, že v případě, na který poukazuje žalovaný, nejde o odpadky, ale o složený stavební materiál ze stavby dočasné, soud uvádí následující. Obecně lze konstatovat, že čistotou a pořádkem na vlastněném nebo užívaném pozemku se rozumí zejména jeho vizuální vzhled. Vždy je nutno přihlížet ke specifické situaci a místním podmínkám. To co lze bez větších problémů tolerovat na standardní vesnici, je nepřijatelné např. v městské památkové rezervaci. Obecně tedy lze za čistotu považovat vnější vzhled a úpravu pozemku, tedy zejména, zda na pozemku nejsou ve zvýšené míře odpadky či jiná nečistota. Pro případný postih je bezvýznamné, kdo konkrétně pozemek znečistil, zda tak učinil jeho majitel či uživatel popř. cizí osoba. Povinnost majitele a uživatele pozemku udržovat čistotu na svém nebo užívaném pozemku je objektivní. Pořádkem v dané souvislosti pak lze rozumět především stav a složení a způsob uložení věcí na předmětném pozemku. Každý pozemek lze využívat pouze k účelu, k jakému je určen. U pozemků zastavěných zpevněnou plochou či komunikací musí být bezpodmínečně dodržen účel, k němuž je stavba zpevněné plochy stavebně technicky určena a zkolaudována, u starších staveb odevzdána do užívání. Za narušení pořádku na pozemku lze považovat zejména situaci, kdy jsou na pozemku složeny nevzhledné či esteticky nevhodné předměty, k jejichž uložení není pozemek určen a které se na daném typu pozemku obvykle neukládají. Za protiprávní stav je možno považovat i situaci, kdy jsou na pozemku sice složeny věci, které by zde uloženy být mohly, ale způsobem, který je esteticky nevhodný. Nejčastěji půjde o nejružnější odpadový materiál ze staveb, nepoužitý či nevyužitý stavební materiál (srovnej se stanoviskem JUDr. Radka Ondruše vloženým do ASPI – Správní delikty dle zákona o obcích). Z uvedeného tedy vyplývá, že žalobce je od okamžiku nabytí vlastnického práva k pozemku odpovědný za udržování pořádku a čistoty na tomto pozemku a dle názoru soudu

žalobcem uváděné skutečnosti nemůžou žalobce jako vlastníka předmětných pozemků zbavit této odpovědnosti, a to i s ohledem na to, že zadokumentovaný stav nesvědčí o tom, že by předmětné pozemky byly viditelně uklízeny. Na tom by nic nezměnilo ani navrhované svědectví D. P., který měl dosvědčit pověření zaměstnanců k úklidu pozemků, ani provedení důkazů úředním záznamem ze dne 30.4.2011, č.j. KRPU-45495-1/ČJ-2011-040218, úředním záznamem ze dne 15.5.2011, č.j. KRPU-13427-1/TČ-2011-040218 a písemným záznamem hlášení městské policii. Navíc uvedené úřední záznam jsou datovány až po rozhodném období, v němž byl spáchán předmětný přestupek. Žalobcem předložené fotografie bez uvedení data vyhotovení by mohly prokázat pouze to, že se na jeho pozemku parkovalo, což by však nemělo v daném případě vliv na žalobcovu odpovědnost za přestupek. Pro odpovědnost žalobce svědčí zejména to, že po instalaci betonových panelů byl problém s odhozem odpadu na jeho pozemku vyřešen, jak sám při jednání soudu uvedl. Bylo tak evidentně od počátku v možnostech žalobce závadový stav odstranit. Jak vyplývá z vyjádření žalobce, panely umístil kolem celého pozemku. Na fotografiích založených ve správním spise však panely nejsou zachyceny. K těmto opatřením došlo tedy až po rozhodném období, ve kterém byl spáchán předmětný přestupek.

Soud nemá pochybnosti o zákonnosti výslechu svědka M. Š., který byl řádně poučen o povinnostech svědka. Tento svědek prováděl monitoring pozemku v rámci výkonu své pracovní činnosti, ke které byl oprávněn. Svědek Š. se nepodílel nijak na rozhodování správního orgánu I. stupně ani žalovaného a žalobce neuvedl žádné skutečnosti, které by narušovaly jeho věrohodnost.

Soud se neztotožnil ani s názorem žalobce, že mu měla být dána možnost vyjádřit se k podkladům před vydáním rozhodnutí žalovaného podle § 36 odst. 3 správního řádu. Žalobce mimo jiné na podporu svého tvrzení odkázal na rozsudek zdejšího soudu ze dne 13.4.2010, č.j. 15 Af 16/2010-43. V tomto rozsudku je však výslovně uvedeno, že: „*Pokud se týká odvolacího řízení, jehož výsledkem je rozhodnutí žalovaného napadené žalobou, žalovaný si již v rámci něho nové podklady pro rozhodnutí neopatřoval a vycházel pouze z podkladů shromážděných správním orgánem I. stupně. Podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu se podle § 36 odst. 3 postupuje, pouze pokud jde o podklady rozhodnutí nově pořízené odvolacím správním orgánem. Vzhledem k tomu, že si žalovaný v rámci odvolacího řízení žádné nové podklady neopatřil, nemusel postupovat podle § 36 odst. 3 správního řádu, tedy dávat žalobci možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí před vydáním rozhodnutí ve věci. Žalovaný tedy neporušil ani ustanovení § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu.*“ O obdobnou situaci se jedná i v nyní projednávaném případě, neboť žalovaný si již žádné další podklady k rozhodnutí neopatřoval, a proto nebyl povinen postupovat podle ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu.

Ze správního spisu nevyplývá, že by žalobce byl postižen dvakrát za stejný přestupek, neboť aby bylo možno konstatovat, že se jedná o dvojí sankcionování za tentýž přestupek, muselo by se jednat o jednání shodné nejen v předmětu, subjektu, místě, ale zároveň i v čase. Soudu je známo, že zdejší soud rozhodoval rozsudkem ze dne 30.4.2012, č.j. 42 A 8/2010-48, ve věci přestupku žalobce podle § 47b odst. 1 písm. d) zákona o přestupcích, kterého se měl žalobce dopustit tím, že v době od 9.9.2009 do 19.10.2009 neudržoval čistotu a pořádek na svých pozemcích parc. č. 597/2, 597/5, 604, 605, 606, 607, 608, 609 a 610 vše v k.ú. Varnsdorf tak, že narušil vzhled obce. Tohoto přestupku se však žalobce měl dopustit v jiném časové období, a jedná se tak o jiný přestupek. Námitka spočívající ve dvojím potrestání za totéž jednání je tak nedůvodná. Stejně tak je nerozhodné, že v následujícím období po datu 7.9.2010 žalobce protiprávní stav odstranil (uklidil pozemky), neboť pokud by tak neučinil

dopustil by se nového přestupku proti veřejnému pořádku podle § 47b odst. 1 písm. d) zákona o přestupcích.

Soud neshledal ani porušení ustanovení § 72 písm. d) zákona o přestupcích, neboť účastníkem řízení o přestupku je navrhovatel, na jehož návrh bylo zahájeno řízení o přestupku podle § 68 odst. 1 zákona o přestupcích. To znamená, že se musí jednat o přestupky uvedené v ustanovení § 68 odst. 1 zákona o přestupcích, což jsou přestupky podle § 49 odst. 1 písm. b) a d) a přestupky podle § 22 odst. 1 písm. h) a § 50 spáchané mezi blízkými osobami, jakož i přestupky podle § 49 odst. 1 písm. a), které se projednávají jen na návrh postižené osoby. Přestupek podle § 47b odst. 1 písm. d) zákona o přestupcích tak do této skupiny nepatří a navrhovatel, v daném případě oznamovatel, není účastníkem řízení o přestupku. Stejně tak není účastníkem přestupkového řízení ani majitel stavebního materiálu na pozemcích žalobce, neboť skutková podstata přestupku se váže k pozemku a tím k jeho vlastníkovu nebo uživateli, přičemž vlastnictví stavby či materiálu na těchto pozemcích nerozhoduje. Žalobce nikdy netvrdil, že by pozemky přenechal jiné osobě k užívání, a tak nese z titulu svého vlastnictví odpovědnost za stav těchto pozemků.

Žalobce dále namítl, že celé řízení měl podle organizačního řádu Městského úřadu Varnsdorf vést OŽP. K tomu je třeba uvést, že podle tohoto organizačního řádu je působnost OŽP vymezena pouze pro ukládání pokut podle § 58 odst. 2 až 4 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích. V ustanovení § 58 odst. 2 zákona č. 128/2000 Sb. je sice uvedena stejná skutková podstata jako v ustanovení § 47b odst. 1 písm. d) zákona o přestupcích, nicméně jak vyplývá z ustanovení § 58 odst. 1 zákon č. 128/2000 Sb., vztahuje se ustanovení odst. 2 pouze na podnikatele nebo fyzické osoby, které jsou podnikatelem. Ze správního spisu nevyplývá a ani žalobce netvrdil, že byl sankcionován jako podnikající fyzická osoba, naopak je zřejmé, že se protiprávního jednání dopustil jako fyzická osoba, na kterou se vztahuje zákon o přestupcích, přičemž k projednání přestupků je příslušná přestupková komise. Odbor životního prostředí tedy, ačkoliv dohlíží nad vzhledem města, není příslušný pro ukládání sankcí za přestupky, a proto správně postoupil věc správnímu orgánu I. stupně.

K námitce nedostatečně označeného místa spáchání přestupku se již vyjádřil Nejvyšší správní soud a soud na tento závěr v plném rozsahu odkazuje. Co se týká i ostatních náležitostí výroku rozhodnutí o spáchání přestupku žalobcem, shledává je soud dostatečně určitými, neboť je v souladu s ustanovením § 77 zákona o přestupcích uveden popis skutku (neudržoval čistotu a pořádek na pozemcích ve svém vlastnictví mezi třídou 5. května a ulicí Rumburskou ve Varnsdorfu, a tím narušoval vzhled obce), čas (od 4.8.2010 do 7.9.2010), vyslovení viny [uznává se vinným ze spáchání přestupku proti veřejnému pořádku podle ustanovení § 47b odst. 1 písm. d) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích], i druh a výměra sankce (pokuta ve výši 3000,- Kč).

Závěrem soud konstatuje, že námitkou uplatněno při jednání žalobcem spočívající v tom, že ostatní pozemky byly v obdobném stavu, a proto jeho pozemek nemohl narušovat vzhled obce, se nemohl zabývat, neboť byla v rozporu s ustanovením § 71 odst. 2 věta třetí s.r.s. uplatněna po lhůtě pro podání žaloby. K námitkám, v nichž žalobce polemizuje se závěry Nejvyššího správního soudu, může soud pouze znovu odkázat na to, že je právním názorem Nejvyššího správního soudu vázán a musí se jím řídit.

Z výše uvedených důvodů soud shledal žalobu nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.r.s. zamítl.

Současně v souladu s ust. § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. soud ve výroku ad II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 14. ledna 2013

JUDr. Petr Černý, Ph.D., v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Markéta Kubová